

1

Una ona es propagà arran del terra i provocà una lleu vibració, ondulant. Aviat fou seguida per la fressa. *Criiis... Criiis...* D'antuvi lleugera, equívoca, incerta. Després més precisa, regular, xiuxiuejant. *Criis... Criis...* : el cruixit de peus descalços trepitjant la sorra granulosa i enfonsant-se a la dreta, a l'esquerra, a la dreta...

Uns passos humans s'apropaven del seu para-sol blau...

L'esperit vagabund de la Jennifer tornà a la realitat i el seu somieig fantasmàtic s'esvaní en sentir la veu harmoniosa i decidida d'un home assegurar-li:

– De debò, ets la noia més bonica de la platja!

La jove obrí els ulls. Al davant seu, dempeus, una ombra masculina es destacava a contrallum en el cel blau d'Argelers de la Marenda. Instintivament, ella abaixà la seva samarreta per ocultar els seus pits denudats, lliurement dreçats cap al cel en una ofrena al Déu del Sol per un bronzejat sense se-

nyals. Recolzant amb la mà el vestit a la pitrera, redreçà lleugerament el tors per descobrir l'intrús qui acabava de pertorbar el seu somni despertat i plantà el colze esquerre en la tovallola. Amb la mà dreta simulà una visera de gorra posant-la per damunt dels seus ulls, però només distingí la silueta d'un home musculós amb cabellera imponent envoltada per les flames de l'astre del dia.

El jove insistí:

– Vostè parla francès? Do you speak english?

– Què em vols? – li llançà ella amb la velocitat d'un cop de puny—. Que la platja no és prou ampla perquè m'empedeixis de bronzejar tranquil·lament?

El noi s'ajupí prop d'ella i, de sobte abandonat per la llum brillant, la seva ombra desaparegué per transformar-se en carn i ossos. Era ben plantat – si fa no fa un metre vuitanta avaluà la jove. Uns cabells castanys clars enriquien el seu rostre, baixaven àmpliament cap al clatell i fregaven les seves espatlles. Els seus ulls blaus atreien la mirada i us penetraven instantàniament. El Jesús Crist del Rosselló! Una barba d'un dia hàbilment tallada envoltava una boca als llavis prims sota un nas aguilenc ben dibuixat.

La Jennifer ho descobrí tot d'una topada i admirà les llargues espatlles emmarcant un tors musculós als pectorals sortints a través de la samarreta blanca

marcada d'un gran punt interrogant vermell. Duia encara pantalons curts de niló als motius multicolors i amb frases de "festeig": «I love you – Kiss me – Who are you? – I am alone! – I wait for you!». Els seus braços i les seves cames bronzejats eren recoberts de pèls rossos daurats pel sol. «*Quin home tan guapo!*» pensa immediatament l'estiuejadora.

A la frase agressiva de la Jennifer, l'intrús contestà ull per ull, tot suaument:

– Però... només et vull fer bé!

– No en dubto ni un instant, –li va dir ella de broma–, però què?

– Escolta! No t'enfadis del meu intent. Però sóc aquí amb alguns companys. A la nit anem a discoteca, i al dia ens permetem altres bogeries a la platja o al mar: això ens garanteix vacances ben agradables i, personalment, sempre he trobat interessant encontrar persones simpàtiques, compartir bones converses i bons moments amb desconegudes, i descobrir altres centres d'interessos. Aleshores, val més que allò es passi amb noies boniques, què en penses?

– Sí sí, és això, tens raó! I ben entès, sobre els set quilòmetres de platja d'Argelers, et pares en sec sobre mi?

– Exactament, –afirma ell amb aplom –, en guany, només hi ha noies lletges! Llavors tan bon punt t'he vista, m'he dit: «*Christopher, per fi vet aquí*

la teva futura i bonica amiga per a les vacances i la parella ideal pels balls de nit!»

La Jennifer brandà negativament el cap amb un somrís burlaner significant-li clarament «*somnies amic meu*». Nogensmenys, no foragità l'importú: allò la divertia d'estar enganxada així. Al capdavall, una paraula amable mai no fa mal. Se sabia més aviat bonica i aquest paio l'hi confirmava. S'assegué amb els peus prop de les natges, i tornà a posar-se la samarreta descobrint un instant uns pits ben formats, fermes i marrons, els mugrons i arèoles dels quals guardaven encara tota la finesa dels de les noies de setze anys.

El festejaire aprofità l'oportunitat.

– La teva pitrera és meravellosa! Rarament n'he vist de tan delicada. Segurament que podries posar per a revistes! Ja t'has informada?

Ella somrigué afalagada del compliment, però d'una veu alegre i determinada, el calmà:

– No, Christopher, encara no... Però vés! Continua de felicitar-me per totes les meves qualitats físiques: és barat i m'agrada moltíssim! Però no et figuris que tot aquell afalac que deus fer a totes les paies encontrades, em portarà a una pista de ball aquesta nit i fins al teu llit just després...

En Christopher anà amb embuts.

– No, no! Què vas a imaginar de seguida... Penso seriosament el que acabo de dir-te! I tranquil·litza't: els meus companys i jo, només cerquem companyes, amigues per aprofitar les vacances. I més si afinitats! Però cap obligació. Llavors, si et quedes sola aquí, pot ser l'avinentsa de formar part d'una colla ben organitzada que es diverteix!

Escèptica, la Jennifer l'observà de nou sense estimular el debat. Res a dir, era un bell mascle. La seva mirada evangèlica firmava la franquesa. Els seus ulls blaus profunds la neguitejava, el seu cos musculós i ben proporcionat l'atreïa. Ara pel que fa de sortir aquest vespre, tota sola amb ell i els seus companys, de cap manera! Però d'aquí a perdre'l per sempre... Vacil·là, medità, s'alliberà.

– No, no vindré pas aquest vespre. Llàstima, Christopher! Acullo una amiga que ve a passar alguns dies amb mi.

– Fantàstic, – assegurà ell –. I suposo que no és lletja?

– Que no! És molt diferent de mi, té els cabells negre, però és tan bonica com jo. Vull dir gairebé... – va afegir ella de manera enganyosament modesta.

– Doncs, veniu totes dues: estarà encara més simpàtic! Més bojos som...

– De cap manera. Aquest vespre ens retrobem després de llargs mesos de separació. I demà, la nostra diada ja està organitzada i ben omplerta. Potser dimarts? Qui ho sap... – va dir ella amb un to més distant tot pensant que aquest Don Joan de pacotilla no la senyorejaria d'aquesta manera.

– Dimarts? Per què no, – va somriure en Christopher –, llevat que mentrestant hagim enconrat altres noies formidables.

Ella somrigué al xantatge indirecte, jugà la desenganyada, un paper que li convenia perfectament:

– Bé m'arrisco, Christopher! De tota manera, com ho acabes d'afirmar tu mateix, només hi ha noies lletges enguany! I ara ves-te'n, i deixa'm bronzear!

Alegrat per aquesta desconeguda que li plantava cara, l'intrús la mirà de fit a fit. Decididament aquesta rossa a la mirada guspirejant, al nas arro-mangat i envoltat de pigues li agradava amb el seu aire de petit capitost. No tenia por de res, les seves rèpliques sorgien i tindria gran plaer de rivalitzar amb ella. El seu cos esvelt i ben proporcionat l'embruixava i ja es regalava al pensament de poder jugar amb ell... Pel que fa a la seva companya, si era del mateix llinatge, la seva trobada valdria la pena d'un petit esforç... Dominà el seu instint de mascle que l'atreia cap a ella i li respongué tot rient:

– Entès bonica. Però et trobo realment massa!
També, et dono una opció excepcional de dos dies.

– Una opció? Quin honor! – va dir ella d’un to burleta–. Però qui creus que ets?

– Vaja, bromejo! On quedem?

– Doncs aquí, tot simplement, dimarts a les onze, de cara al carrer del Sol!

– D’acord. Em deixes el teu número de telèfon perquè et pugui avisar en cas d’impediment?

– Estàs de broma companya? Fins dimarts! Si no m’has oblidat d’aquí aquell dia...

Ell li somrigué, mirant-la en el fons dels ulls.

– Oblidar-te... Impossible! Somiaré de tu durant dos dies.

– Ben segur..., – va riure ella amb un terrible accent “ch’timi” –, em sorprèn!

– Dignes-me almenys el teu nom! – Implorà ell amb un esguard patètic.

– Jennifer.

El festejaire de cares boniques s’aixecà, li féu un “*Apa Jenny!*” i la deixà amb un seguit de *Criis*... *Criis* menys i menys oïbles. La “bonica” el seguí dels ulls mentre ell s’allunyava en la sorra granulosa i escorcollava ja la gentada dels turistes per una probable recerca d’una altra “companya formidable”. La jove tragué la seva samarreta, s’ajagué de nou d’es-

quena i tornà els seus dolços i bonics atractius als raigs del sol i als esguards dels mascles embadalits.